

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze, dokonując dodatkowego ujawnienia po opublikowaniu zaskarżonego rozporządzenia, Rada naruszyła art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽²⁾ i prawo skarżących do obrony. Instytucje Unii Europejskiej nie poinformowały skarżących przed zakończeniem prac nad spornym rozporządzeniem i przesłaniem go do głosowania przez Radę, o nowych okolicznościach i ustaleniach prowadzących do zmiany cła antidumpingowego i nie dały skarżącym jakiegokolwiek możliwości przedstawienia nowych argumentów lub wyjaśnienia uprzednio przedstawionych informacji, co mogłoby prowadzić do dalszego obniżenia cła antidumpingowego.

Po drugie, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła art. 2 ust. 9 i art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 przy konstruowaniu ceny eksportowej. Instytucje Unii błędnie odliczyły 38,1 % cła antidumpingowego w procesie konstruowania ceny eksportowej, ponieważ przewidziana w art. 11 ust. 10 wspomnianego rozporządzenia okoliczność nie wymaga udowodnienia w przypadku nowego eksportera. Co więcej, ocena instytucji Unii w zakresie odjęcia cła antidumpingowego została oparta na błędnej ocenie okoliczności faktycznych.

Po trzecie, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, naruszyła zasady staranności, dobrej administracji i niedyskryminacji oraz błędnie zastosowała art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 poprzez nieprawidłowe dostosowania ceny eksportowej i wartości normalnej. Instytucje Unii błędnie odliczyły od ceny eksportowej koszty bezpośrednie nie opłacone przez wnioskodawców w odniesieniu do części eksportu danego produktu, i niesłusznie powiększyły wartość normalną w celu uwzględnienia nie podlegającego zwrotowi podatku VAT od sprzedaży eksportowej, chociaż takie dostosowanie nie zostało dokonane w dochodzeniu pierwotnym.

Wreszcie, instytucje Unii Europejskiej dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, naruszyły zasady staranności, dobrej administracji i niedyskryminacji oraz błędnie zastosowały art. 2 ust. 7 lit. b), art. 2 ust. 7 lit. c) dyrektywy Rady rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, odmawiając traktowania spółki Greenwood AGD (Zhuhai) Ltd. jako przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Odmowa traktowania przez instytucje Unii skarżącej spółki Greenwood AGD (Zhuhai) Ltd. jako przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej została oparta na błędnej ocenie stanu faktycznego i dowodów. Ponadto, brak było staranności ze strony instytucji

Unii Europejskiej w ocenie wszystkich aspektów istotnych dla zastosowania kryteriów 2 i 3 art. 2 ust. 7 lit. c) wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 77/2010 z dnia 19 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 452/2007 nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz desek do prasowania pochodzących między innymi z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 24, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2010 r. — Ferracci przeciwko Komisji

(Sprawa T-192/10)

(2010/C 179/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Pietro Ferracci (San Cesareo, Włochy) (przedstawiciel: A. Nucara, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 15 lutego 2010 r. w którym pozwana oddaliła skargi wniesione przez stronę skarżącą;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji, zawartej w piśmie z dnia 15 lutego 2010 r. oddalającej skargę wniesioną przez stronę skarżącą.

Skarga ta dotyczy zwolnienia z gminnego podatku od nieruchomości, przewidzianego w art. 7 ust. 1 lit. i) dekretu z mocą ustawy nr 504/1992, które zgodnie z art. 7 ust. 2 bis dekretu z mocą ustawy nr 203/2005, zastąpionej ustawą, znajduje zastosowanie do działalności określonej w tym pierwszym przepisie, z wyłączeniem działalności o ewentualnie handlowym charakterze. Zdaniem skarżącej przepis ten ustanawia pomoc

państwa na rzecz instytucji kościelnych i organizacji użyteczności społecznej nie mających celów zarobkowych, w zakresie w jakim podmioty te prowadzą działalność handlową lub przynajmniej działalność gospodarczą w rozumieniu przyjętym w orzecznictwie wspólnotowym.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

Strona skarżąca twierdzi przede wszystkim, że zaskarżona decyzja narusza art. 108 ust. 3 TFUE i stanowi przykład błędnego zastosowania oraz nieprawidłowej wykładni wskazanego postanowienia. Pozwana, na podstawie skargi wniesionej przez skarżącą w dniu 14 czerwca 2006 r., wszczęła długotrwałe postępowanie wstępne, w ramach którego doszło do wymiany wielu pism ze skarżącą, a do władz krajowych zwrócono się o przedstawienie odpowiednich informacji i które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji stwierdzającej, że rozważane środki bez wątpienia nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE.

Zdaniem skarżącej istnieją wyraźne przesłanki, do których należy wyjątkowy długi czas trwania postępowania wstępnego, świadczące o tym, że pozwana nie była w stanie odpowiedzieć na zarzuty wyrażone w skargach i powinna była przeprowadzić szczegółowe postępowanie z wykorzystaniem formalnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE.

Ponadto z uważnej analizy decyzji będącej przedmiotem niniejszej skargi wynika wyłącznie, że pozwana miała wątpliwości, co do tego, czy zaskarżone środki stanowią pomoc państwa, lecz ostatecznie zdecydowała o oddaleniu skargi bez wszczęcia formalnego postępowania, naruszając w związku z tym interes skarżącej związany z przedstawieniem uwag odnośnie uzasadnienia, jakie władze włoskie mogły przedłożyć Komisji w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 TFUE oraz niemożliwego do pominięcia badania zgodności, jakie powinna była przeprowadzić Komisja w celu dokonania oceny stopnia zakłócenia konkurencji wynikającego z zaskarżonego preferencyjnego systemu podatkowego.

Skarżąca podnosi następnie, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na brak uzasadnienia stanowiący naruszenie art. 296 TFUE (poprzednio, art. 253 traktatu WE).

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2010 r. — Scuola Elementare Maria Montessori przeciwko Komisji

(Sprawa T-193/10)

(2010/C 179/80)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Scuola Elementare Maria Montessori Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: A. Nucara, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 15 lutego 2010 r. w którym pozwana oddaliła skargi wniesione przez stronę skarżącą;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji, zawartej w piśmie z dnia 15 lutego 2010 r. oddalającej skargę wniesioną przez stronę skarżącą.

Skarga ta dotyczy nie tylko zwolnienia z gminnego podatku od nieruchomości, jak w sprawie T-192/10, Pietro Ferracci przeciwko Komisji, lecz również częściowego zwolnienia (w wysokości 50 %) z podatku dochodowego od osób prawnych, ustanowionego we włoskich przepisach podatkowych.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawie T-192/10.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2010 r. — Apotheke DocMorris przeciwko OHIM (Przedstawienie białozielonego krzyża)

(Sprawa T-196/10)

(2010/C 179/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Apotheke DocMorris Holding GmbH (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat Y. Dick)